

IT-03-67-T
Dio-1/42297T4
20 March 2009

10/42297T4
ML

**UJEDINJENE
NACIJE**

Međunarodni sud za krivično gonjenje
lica odgovornih za teška kršenja
međunarodnog humanitarnog prava
počinjena na teritoriji bivše
Jugoslavije od 1991. godine

Predmet br. IT-03-67-T

Datum: 17. februar 2009.

Original: engleski

PRED ŽALBENIM VEĆEM

Rešava: Žalbeno veće
V.d. sekretara: g. John Hocking
Datum: 17. februar 2009.

TUŽILAC

protiv

VOJISLAVA ŠEŠELJA

JAVNO

**PODNEŠAK SEKRETARIJATA NA OSNOVU PRAVILA 33(B) U SKLADU S
ODLUKOM PREDSEDNIKA OD 17. DECEMBRA 2008. GODINE**

Tužilaštvo:
g. Daryl Mundis
gđa Christine Dahl

Optuženi:
g. Vojislav Šešelj

Uvod

1. Na osnovu pravila 33(B) Pravilnika o postupku i dokazima (dalje u tekstu: Pravilnik) Međunarodnog krivičnog suda za bivšu Jugoslaviju (dalje u tekstu: Međunarodni sud) i u skladu s poverljivom "Odlukom u vezi s nadzorom privilegovane komunikacije optuženog s priloženim protivnim mišljenjem sudije Harhoffa" od 27. novembra 2008. godine čija je javna redigovana verzija podneta 1. decembra 2008. godine¹ (dalje u tekstu: Odluka Pretresnog veća, odnosno Protivno mišljenje) i "Odlukom po hitnom podnesku Sekretarijata na osnovu pravila 33(B) kojim se traži uputstvo od predsednika u vezi s odlukom Pretresnog veća od 27. novembra 2008. godine" koju je predsednik Suda doneo 17. decembra 2008. godine (dalje u tekstu: Odluka predsednika Suda), sekretar, s dužnim poštovanjem, podnosi ovaj podnesak.
2. U skladu s pravilom 33(B) Pravilnika, sekretar "se može [...] pismeno obratiti [...] većima o svakom pitanju koje proizlazi iz konteksta konkretnog predmeta koje utiče ili može da utiče na obavljanje njegovih dužnosti, uključujući sprovođenje sudskih odluka [...]."

Proceduralni kontekst

3. Sekretar je 29. septembra 2008. godine doneo odluku da stavi pod nadzor svu komunikaciju optuženog Vojislava Šešelja (dalje u tekstu: optuženi) s njegovim pravnim saradnicima na osnovu pravila 65(B) Pravilnika o pritvoru (dalje u tekstu: Odluka od 29. septembra 2008).² Odluka od 29. septembra 2008. je doneta jer je

¹ Redigovana verzija Odluke u vezi s nadzorom privilegovane komunikacije optuženog s priloženim protivnim mišljenjem sudije Harhoffa donete 27. novembra 2008, podneta 1. decembra 2008. godine.

² Relevantan deo pravila 65 Pravilnika o pritvoru predviđa sledeće:

(A) Svaki pritvorenik ima pravo da u potpunosti i bez ograničenja komunicira sa svojim braniocem, po potrebi uz pomoć prevodioca.

(B) Sva takva komunikacija smatra se privilegovanom, osim u slučaju kad sekretar smatra da postoji osnovana sumnja da se ta privilegija zloupotrebljava u nastojanju da se:

- i. organizuje beg;
- ii. utiče na svedoke ili da se oni zastraše;
- iii. ometa sprovođenje pravde; ili
- iv. na drugi način ugrozi bezbednost i sigurnost u Pritvorskoj jedinici.

sekretar imao osnovane razloge za sumnju da se pogodnost privilegovane komunikacije koja je odobrena optuženom u PJUN za pripremanje njegove odbrane zloupotrebljava u svrhu kontaktiranja lica koja nisu njegovi prihvaćeni pravni saradnici i pitanja koja se ne tiču pripreme njegove odbrane, kao i da je možda upotrebljena kao sredstvo za vršenje pritiska na svedoke ili njihovo zastrašivanje.

4. U periodu od 9. do 22. oktobra 2008. godine optuženi se u sudnici žalio na Odluku od 29. septembra 2008. Iako je predsedavajući sudija na početku obavestio optuženog da žalbu na odluku sekretara mora da podnese predsedniku Suda, kao što je predviđeno pravilom 65(B) Pravilnika o pritvoru lica koja čekaju na suđenje ili žalbeni postupak pred Međunarodnim sudom ili su iz nekog drugog razloga pritvorena po ovlašćenju ovog Suda (dalje u tekstu: Pravilnik o pritvoru), nakon što je optuženi u više navrata odbio da žalbu podnese predsedniku Suda, predsedavajući sudija je 22. oktobra 2008. godine zaključio da "odluku po ovom pitanju mora da donese Pretresno veće".³
5. Dana 4. novembra 2008. godine, na poziv Pretresnog veća, sekretar je podneo "Podnesak Sekretarijata na osnovu pravila 33(B) u vezi sa praćenjem komunikacija Vojislava Šešelja" (dalje u tekstu: Podnesak na osnovu pravila 33(B)), u kojem je izneo tvrdnju da Pretresno veće nije nadležno da preispita Odluku od 29. septembra 2008, pošto pravilo 65 Pravilnika o pritvoru konkretno ovlašćuje predsednika Suda da to učini. U okviru tog protivljenja sekretar se pozabavio konkretnim pritužbama optuženog u vezi s modalitetima primene Odluke od 29. septembra 2008. Cilj toga je bio da se odgovori na pritužbe optuženog i da se Pretresnom veću iznesu tačne informacije koje pokazuju da Odluka od 29. septembra 2008. nije od uticaja na sposobnost optuženog da priprema svoju odbranu.⁴
6. Dana 27. novembra 2008. godine Pretresno veće je većinom glasova, uz protivno mišljenje sudije Harhoffa, zaključilo da je nadležno da preispita Odluku od 29. septembra 2008. Pretresno veće je zaključilo da, mada to nije konkretno predviđeno

Pre nego što započne takav nadzor komunikacija, sekretar mora da obavesti pritvorenika i njegovog branioca o razlozima za nadzor. Pritvorenik može u svakom trenutku da zatraži od predsednika da poništi bilo koju odluku sekretara donetu u skladu s ovim pravilom (naglasak dodat).

³ Tužilac protiv Vojislava Šešelja, predmet br. IT-03-67-1, 22. oktobar 2008. godine, T. 10977:10-11.

⁴ Podnesak od 4. novembra 2008, paragraf 11.

pravilom 65(B) Pravilnika o pritvoru, Pretresno veće, shodno članu 20(1) Statuta Međunarodnog suda (dalje u tekstu: Statut), što je odredba koja ima veću snagu od člana 65(B) Pravilnika o pritvoru, ima inherentno pravo da preispita neku odluku kako bi ustanovilo da li ona utiče na pravo optuženog na pravično suđenje.

7. Nakon što je analiziralo praksu Evropskog suda za ljudska prava u vezi s privilegovanim odnosom između advokata i klijenta, Pretresno veće je zaključilo da bi praćenje komunikacija između optuženog i njegovih saradnika posle 28. novembra 2008. godine sprečilo optuženog da se efikasno brani i da bi stoga uticalo na njegovo pravo na pravično suđenje.⁵ Štaviše, većina je zaključila da Pretresno veće treba da ponovo razmotri dotično pitanje iako je optuženi izjavio da je savršeno sposoban da se brani, bez obzira na ograničenje komunikacija.⁶
8. U skladu s tim, Pretresno veće je pozvalo sekretara da “da postupi u skladu sa zaključcima Veća”.⁷
9. Dana 1. decembra 2008. godine sekretar je podneo “Hitni podnesak Sekretarijata na osnovu pravila 33(B) kojim traži uputstva predsednika u vezi s odlukom Pretresnog veća od 27. novembra 2008. godine” (u daljem tekstu: Podnesak od 1. decembra 2008) u kojem je tražio uputstvo predsednika po pitanju vršenja svojih funkcija u svetlu Odluke Pretresnog veća koju, prema tvrdnjama sekretara, Pretresno veće nije bilo nadležno da donese, u skladu s pravilom 65(B) Pravilnika o pritvoru i postojeće prakse Međunarodnog suda.
10. Dana 17. decembra 2008. godine predsednik je doneo Odluku predsednika Suda, u kojoj nije rešavao pitanje da li je Pretresno veće nadležno da preispita Odluku od 29. septembra 2008. već je zaključio da nije ovlašćen da donosi odluke koje su obavezujuće po Pretresno veće, kao i da se žalba na Odluku Pretresnog veća može podneti samo Žalbenom veću.⁸

Podnesak

⁵ Odluka Pretresnog veća, paragraf 33.

⁶ Odluka Pretresnog veća, paragraf 28.

11. U svjetlu zaključaka predsjednika Suda i iz razloga navedenih dalje u tekstu sekretar podnosi Žalbenom veću ovaj podnesak. Sekretar, uz dužno poštovanje, tvrdi da je neophodno da Žalbeno veće donese odluku i iznese tačno tumačenje svoje prakse u vezi s ovlašćenjem za preispitivanje odluka sekretara. Sekretar, uz dužno poštovanje, tvrdi da će odluka Žalbenog veća povratiti pravosudnu sigurnost i objasniti ulogu raznih organa Međunarodnog suda po pitanjima vezanim za primenu Pravilnika o pritvoru.

Nenadležnost Pretresnog veća

12. Sekretar, uz dužno poštovanje, tvrdi da se zaključak Pretresnog veća da je ono nadležno da preispita Odluku od 29. septembra 2008. kosi s jasnom formulacijom pravila 65(B) Pravilnika o pritvoru i postojećom praksom Međunarodnog suda.⁹

13. Kao što je predočio Pretresnom veću, sekretar smatra da je formulacija pravila 65(B) Pravilnika o pritvoru nedvosmislena. Žalbe na odluke sekretara donete u skladu s tim pravilom primereno je podneti predsjedniku Međunarodnog suda, a ne Pretresnom veću. Pretresno veće je u nekoliko prilika i samo uputilo optuženog da prigovore na Odluku od 29. septembra 2008. iznese predsjedniku Suda.¹⁰

14. Odluka Žalbenog veća u predmetu *Tužilac protiv Blagojevića*, iako se bavila donekle drugačijim pitanjem, takođe potkrepljuje ovaj stav.¹¹ Konkretno pitanje u tom predmetu bilo je povlačenje branioca. Shodno Uputstvu za dodelu branioca po službenoj dužnosti (dalje u tekstu: Uputstvo), na sekretarovo odbijanje da povuče branioca može se uložiti žalba predsjedniku Međunarodnog suda. Uputstvo ne predviđa

⁷ Odluka Pretresnog veća, paragraf 34.

⁸ Odluka predsjednika Suda, paragraf 9.

⁹ Sudija Harhoff je takođe mišljenja da se Odluka Pretresnog veća kosi s odlukom Žalbenog veća u predmetu *Blagojević* o kojoj će biti reči dole u tekstu.

¹⁰ Vidi, na primer, *Tužilac protiv Vojislava Šešelja*, predmet br. IT-03-67-T, 1. oktobar 2008. godine, T. 10101: 13-14: "Ako želite da osporavate ovu [odluku sekretara], morate da se obratite predsjedniku Međunarodnog suda", 2. oktobar 2008. godine, T-10293:9-10: "A ako vi želite da se usprotivite, to mora ići preko predsjednika Međunarodnog suda", T. 10295:1-3: "Vaš ključni sagovornik u ovom slučaju jeste predsjednik i morate se obratiti njemu kako biste izneli svoje protivljenje ovome što se dešava", T.10296:4-6: "Sada, kao što vam je poznato, vi možete izneti ovo pitanje predsjedniku, možete da se usprotivite ovoj meri. vi kažete da to nećete učiniti. Na vama je da odlučite".

preispitivanje tog odbijanja od strane Pretresnog veća. Optuženi u tom predmetu je bio svestan odredaba Uputstva, ali je odlučio da ne koristi tu proceduru. Umesto toga, on je svoj zahtev za preispitivanje podneo Pretresnom veću. Pretresno veće je zaključilo da ima ovlašćenje i obavezu da garantuje pravično suđenje i valjano sprovođenje pravde u skladu sa članovima 20 i 21 Statuta. Opredelivši se za ovaj pristup, Pretresno veće je izjavilo da dotično pitanje utiče na osnovna prava optuženog na pravično i ekspeditivno suđenje.

15. Preispitujući odluku Pretresnog veća, Žalbena veće je konstatovalo sledeće:

"Odluka Pretresnog vijeća (da samo razmotri žaliočev [Blagojevićev] zahtjev umjesto da žalioca uputi da se na odluku sekretara žali predsjedniku Suda) predstavlja proceduru kojom se Vijeće poslužilo na osnovu svog inherentnog prava da optuženom obezbijedi pravično i ekspeditivno suđenje. Žalbena vijeće prihvata da postoji pravni izvor na osnovu kojeg je Pretresno vijeće moglo zaključiti da je ovlašćeno da postupa na taj način. Međutim, Žalbena vijeće smatra da je sudsko tijelo koje je ranije priznalo ovlašćenje Pretresnog vijeća da preispituje odluku sekretara u slučajevima za koje je propisano da to ovlašćenje pripada predsjedniku Suda bilo u krivu, te je stoga u interesu pravde da Žalbena vijeće odstupi od njega. Jedino inherentno pravo koje pretresna vijeća imaju jeste da se pobrine da optuženi dobiju pravično suđenje; ona sebi ne mogu uzimati ovlašćenja koja su data drugima. Stoga, u slučaju kada sekretar odbije dodijeliti novog branioca i optuženi na tu odluku uloži žalbu, pretresno vijeće ima samo jednu otvorenu opciju, a to je da odgodi glavni pretres dok predsjednik Suda ne preispita odluku sekretara. Žalbena vijeće smatra da Pretresno vijeće može samo ovakvim pristupom dužno poštovati ovlašćenje koje je u Uputstvu izrijekom dato sekretaru i predsjedniku Suda [...]."¹²

16. Sekretar, uz dužno poštovanje, tvrdi da je optuženi, ako je želeo da se žali na Odluku od 29. septembra 2008, svoju žalbu trebalo da uputi predsedniku koji je jedini nadležan organ za preispitivanje te odluke. Optuženi može da se opredeli da to ne učini. Međutim, takav izbor ne daje Pretresnom veću ovlašćenje da vrši preispitivanje, koje je izričito povereno drugom organu.

¹¹ *Tužilac protiv Blagojevića*, predmet br. IT-02-60-AR73.4, Javna i redigovana verzija Obrazloženja odluke po žalbi Vidoja Blagojevića da se zamijeni njegov tim odbrane, 7. novembar 2003. godine (dalje u tekstu: Odluka po žalbi u predmetu *Blagojević*), paragraf 7.

¹² *Ibid.* (unutrašnji citati izostavljeni).

17. Pored toga, ovaj optuženi je i ranije pokušavao da zaobiđe pravila i da se žali Pretresnom veću na jednu odluku sekretara za koju je znao da je može preispitati samo predsednik. Dana 16. jula 2004. godine Pretresno veće II, koje je tada postupalo u ovom predmetu, odbacilo je Podnesak br. 31 kojim je optuženi tražio preispitivanje sekretarove odluke o produženju izvesnih ograničenja poseta i komunikacija između optuženog i drugih lica, proglašivši se nenadležnim. Ono je zaključilo da, u svetlu važećih pravnih odredbi i stavova koje je formulisalo Žalbeno veće, odluke u vezi s privilegijama optuženih u pogledu komunikacija i poseta spadaju u nadležnost Sekretarijata ili predsednika, a ne sudskih veća.¹³

18. Sekretar, uz dužno poštovanje, tvrdi da je Pretresno veće bilo dužno da se pridržava prakse Žalbenog veća po pitanju nadležnosti. Zaključivši da je nadležno da preispita Odluku od 29. septembra 2008. Pretresno veće se, između ostalog, pozvalo na činjenicu da je pravo optuženog na pravično suđenje garantovano Statutom, čije odredbe imaju veću snagu od odredbi Pravilnika o pritvoru.¹⁴ Iako odredbe Statuta nesumnjivo imaju veću snagu od onih sadržanih u drugim pravnim dokumentima sastavljenim na osnovu Statuta, kao što su Pravilnik i Pravilnik o pritvoru, sekretar tvrdi da sam primat Statuta ne anulira primenu ovih drugih pravila. Kao što je primetio sudija Harhoff u svom Protivnom mišljenju, prema članu 15 Statuta, sudije mogu da prenesu nadležnosti na druge organe Međunarodnog suda ukoliko je to neophodno za efikasno funkcionisanje Međunarodnog suda.¹⁵ Štaviše, nema nikakvog suštinskog ograničenja prava sudija da aspekte svojih ovlašćenja prenesu na predsednika ili sekretara, kao što je to slučaj u ovom predmetu.¹⁶ Sudija Harhoff zaključuje da to što se privilegovane komunikacije između optuženog i njegovih pravnih saradnika smatraju suštinskim elementom prava na pravično suđenje ne sprečava sudije da prenesu ovlašćenje za ograničenje ovog prava sekretaru pod predsednikovim nadzorom.¹⁷

¹³ *Tužilac protiv Vojislava Šešelja*, predmet br. IT-03-67-PT, Odluka po zahtevu optuženog za donošenje odluke o uređivanju prava na komunikacije i posete dok se nalazi u pritvoru, 16. jul 2004, paragraf 3.

¹⁴ Odluka Pretresnog veća, paragraf 20.

¹⁵ Član 15 Statuta predviđa sledeće: "Sudije Međunarodnog suda usvajaju pravila o postupku i dokazima za vođenje pretpretresne faze postupka, suđenja i žalbenog postupka, prihvatanje dokaza, zaštitu žrtava i svedoka i druga relevantna pitanja".

¹⁶ Protivno mišljenje, paragraf 9.

¹⁷ Protivno mišljenje, paragraf 11.

19. Sekretar dalje ističe sledeći stav koji je sudija Harhoff izneo u svom Protivnom mišljenju:

"Po mom mišljenju, ne može biti nikakve sumnje da su sudije usvajanjem ove odredbe nameravale da *predsedniku* povere ovlašćenje za preispitivanje sekretarovih odluka da ograniči, suspenduje ili ukine pravo nekog optuženog na nenadzirane komunikacije sa njegovim pravnim predstavnikom. Ne verujem ni da su sudije postupile pogrešno ili *ultra vires* poverivši ovu dužnost predsedniku. Ako ovlašćenje za preispitivanje sekretarovih odluka da nadzire komunikacije između optuženog i njegovih pravnih savetnika/saradnika treba da bude povereno pretresnom veću a ne predsedniku, primereno bi bilo da sudije zatraže izmenu Pravičnika o pritvoru".

20. Mada ne dovodi u pitanje ovlašćenje Pretresnog veća da obezbedi pravičnost suđenja na osnovu člana 20 Statuta Međunarodnog suda, sekretar je mišljenja da, ukoliko je ovlašćenje za preispitivanje nekog konkretnog pitanja izričito povereno drugom organu Međunarodnog suda, prvenstvenu nadležnost za to ima dotični organ. Tck kada se iscrpe redovna pravna sredstva, od Pretresnog veća se može tražiti da interveniše ako smatra da je ugrožena pravičnost postupka. Žalbeno veće u predmetu *Blagojević* je jasno konstatovalo da činjenica da se neko administrativno pitanje dotiče pravičnosti postupka ne predstavlja razlog da Pretresno veće sebi prisvoji nadležnost koja je izričito poverena predsedniku.¹⁸ Da bi zaštitilo prava optuženog na pravično suđenje, pretresno veće će možda morati da obustavi postupak protiv optuženog dok predsednik ne donese odluku. Tvrdimo da bi takav pristup bio u skladu sa doslednom praksom ovog Međunarodnog suda i Međunarodnog krivičnog suda za Ruandu.¹⁹ Sekretar, uz dužno poštovanje, tvrdi da je Pretresno veće pogrešno protumačilo Odluku Žalbenog veća u predmetu *Blagojević*. Ovaj stav podržava sudija Harhoff u svom Protivnom mišljenju.²⁰ Sekretar takođe tvrdi da predsednikova odluka koja se citira u Odluci Pretresnog veća²¹ ne potkrepljuje zaključak Pretresnog veća. U stvari, ona potkrepljuje

¹⁸ *Tužilac protiv Vidoja Blagojevića*, predmet br. IT-02-60-AR73.4, 7. novembar 2003. godine, paragraf 7.

¹⁹ Vidi, na primer, MKSR, *Ferdinand Nahimana Jean-Bosco Barayagwiza i Hassan Ngeze (žalioci) protiv tužioca (respondent)*, ICTR-99-52-A, Odluka po zahtevu Jeana-Boscoa Barayagwize kojim se žali na odbijanje zahteva za pravnu pomoć, 19. maj 2004. godine.

²⁰ Protivno mišljenje, paragraf 12.

²¹ U fusnoti 32 Odluke Pretresnog veća, Pretresno veće se poziva na predsednikovu odluku u predmetu *Tužilac protiv Vojislava Šešelja*, predmet br. IT-03-67-PT, Odluka po žalbama na odluke sekretara od 4. januara 2007. i 9. februara 2007, 25. april 2007. godine.

stav da, ukoliko pravila izričito poveravaju neko ovlašćenje jednom konkretnom organu Međunarodnog suda, taj organ ima prvenstvenu nadležnost za primenu tog ovlašćenja.

21. Pored toga, Odluka Pretresnog veća upućuje na zaključak da dva organa, predsednik i Pretresno veće, mogu da imaju uporednu nadležnost za preispitivanje iste odluke sekretara. Sekretar, uz dužno poštovanje, tvrdi da bi takva uporedna nadležnost bila u suprotnosti sa načelom pravne sigurnosti i mogla bi, u izvesnim slučajevima, da omete sudski postupak umesto da ga olakša.²² Na sličan način, odstupanje pretresnog veća od sudske prakse Žalbenog veća bi ugrozilo načelo pravne sigurnosti. To načelo i to što su odluke Žalbenog veća obavezujuće za pretresna veća jasno su definisani u predmetu *Aleksovski*.²³

²² Na primer, ako bi predsednik i pretresno veće doneli dva različita zaključka po preispitivanju sekretarove odluke.

²³ *Tužilac protiv Zlatka Aleksovskog*, predmet br. IT-95-14/1-A, Presuda, 24. mart 2000. godine, paragraf 113:

Općenito, u sistemima *common law*-a, odluke viših sudova su obavezujuće za niže sudove. U građanskom pravu ne postoji doktrina obavezujućih presedana. Međutim, u praksi niži sudovi uglavnom slijede odluke viših sudova. Jedan je teoretičar primijetio sljedeće: nije pretjerano reći da doktrina *stare decisis* u *common law*-u i praksa kontinentalnih sudova obično vode ka istim rezultatima... U stvari, kada neki sudija u jednoj ili više odluka vrhovnog suda pronade pravilo koje mu se čini relevantnim za odluku u predmetu koji razmatra, on će, jednako tako u Njemačkoj kao i u Engleskoj ili Francuskoj, slijediti te odluke i pravila koja su u njima sadržana.

Žalbeno vijeće smatra da pravilno tumačenje Statuta zahtijeva da *ratio decidendi* njegovih odluka bude obavezujući za pretresna vijeća iz sljedećih razloga:

i) u Statutu je uspostavljena hijerarhijska struktura u kojoj je Žalbenom vijeću data funkcija da donosi definitivne odluke o određenim pravnim i činjeničnim pitanjima koja proizlaze iz odluka pretresnih vijeća. Prema članu 25, Žalbeno vijeće razmatra žalbu na osnovi greške u primjeni prava koja čini nevažećom odluku pretresnog vijeća ili na osnovi činjenične greške koja je dovela do pogrešne primjene prava, i njegove odluke su konačne;

ii) osnovni mandat Suda, da krivično goni osobe odgovorne za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava, ne može se postići ako optuženi i Tužilaštvo ne posjeduju garancije pravne sigurnosti i predvidljivosti u primjeni mjerodavnog prava; i

iii) pravo na žalbu je, kako je Vijeće već primijetilo, komponenta zahtjeva za pravičnim suđenjem, koje je samo po sebi pravilo međunarodnog običajnog prava i iz kojega izvire pravo optuženoga da se u sličnim predmetima sudi na sličan način. To se ne može postići ako svako pretresno vijeće ima pravo da zanemari pravne odluke koje je donijelo Žalbeno vijeće i da o pravnim pitanjima odlučuje po vlastitom nahođenju. U takvom sistemu bi bilo moguće da o jednom pravnom pitanju Sud iznese četiri različita *dictum*a – jedno Žalbenog vijeća i po jedno svakoga od tri pretresna vijeća, kao da je Savjet bezbjednosti ustanovio četiri, a ne jedan sud. To bi bilo nekonzistentno sa namjerom Savjeta bezbjednosti, koji je, što je jasno iz običnog čitanja Statuta i Izvještaja generalnog sekretara, predvidio da se Sud sastoji od tri pretresna vijeća i jednog Žalbenog

Zaključak

22. U svetlu gorenavedenih argumenata i izričitog protivnog mišljenja sudije Harhoffa po pitanju nadležnosti, sekretar, uz dužno poštovanje, traži od Žalbenog veća da navede ispravno tumačenje svoje prakse u vezi s ovlašćenjem za preispitivanje odluka sekretara koje je konkretno povereno predsedniku Suda, kao što je propisano pravilom 65(B) Pravilnika o pritvoru. Sekretar, uz dužno poštovanje, tvrdi da je, kao što je navedeno u Odluci predsednika Suda, Žalbena veće jedini organ koji može da donese merodavnu odluku po ovom pitanju. S obzirom na značaj dotičnih pitanja, sekretar, uz dužno poštovanje, tvrdi da je takva odluka od ključnog značaja za valjano vršenje njegovih funkcija i za rad Međunarodnog suda u celini.

S poštovanjem

/potpis i pečat na originalu/

John Hocking,

v. d. sekretara

Dana 17. februara 2009.
U Hagu,
Holandija

vijeća i da primjenjuje jedan jedinstven, koherentan i racionalan korpus prava. Potreba za koherentnošću osobito je prisutna u kontekstu u kojem se odvija rad Suda, u kojem su norme međunarodnog humanitarnog prava i međunarodnog krivičnog prava u procesu razvoja, pa je potreba onih koji se pojavljuju pred Sudom, odnosno optuženoga i optužbe, da budu sigurni u režim po kojemu se sudi još veća.

Vidi i *Tužilac protiv Zorana Kupreškića i drugih*, Presuda, 14. januar 2000. godine, paragraf 540.